

החל מרחלת של כל העולם

וטו במישפחת בן-גוריון

מעשה בכחור צעיר, בן לאחת המישפחות המכובדות ביותר בארץ, אם לא הרי מכובדת שבה — מישפחת בן-גוריון. שם הצעיר ארון בן-גוריון, נכדו של הזקן, ובנו של עמוס בן-גוריון, מי ש-

ארון בן-גוריון ילד ציחון

היה מפכ"ל מישפחת ישראל. ובכן, ארון בן-גוריון, שהוא בחור נאה וקצין בצה"ל, נפצע במלחמת יום-כיפורים כשהג'יפ שבו נהג, התהפך. הוא אושר פו למיטפר חודשים בבית-החולים, ושם סעדה אותו אחות חנינית בשם צביה ריבה, אה, כפי שהיא מכונה בשמה הלועזי סינדיה.

בין האחות והפצוע החלו נרקמים יחסים שהיו מעל ומעבר ליחסים הרגילים שבין אחות לפצוע. סילביה בילתה ליד מיטתו של ארון גם מחוץ לשעות המישימת שלה, וגם כאשר תפקידה לא הצריך זאת. בקיצור, כל אחד בבית-החולים וגם מחוצה-לו ידע כבר כי בין נכדו של בן-גוריון לבין האחות פורחת אהבה. כל אחד — פרט למישפחתו של עמוס בן-גוריון. הוא ואשתו מר'י המשיכו לטייל עון בעקשנות כי יחסיו של ארון עם האחות אינם אלא בגדר יחסים רגילים הצומחים על רקע בית-החולים. ותורלא. אלא שאלון החלים, והמשיך להתראות עם סילביה גם מחוץ לכותלי בית-החולים. והוא התראה איתה בקביעות כזו, שהשניים החליטו לעבור להתגורר יחד. אלא שמישיפת בן-גוריון התנגדה. הצעירה, אחות בבית-לוינסטיין שברעננה, לא היתה מכובדת למדי בשביל בן למישפחה כה מיוחסת. בעברה של הצעירה נרשמו כבר גישואין בני פחות משנה לצעיר מרעננה, ומישפחת בן-גוריון לא רצתה שאלון יסיי תוכב כליכך צמוד עם גרושה. מה שהמישפחה לא ידעה, הוא כי הרי שניים החליטו להינשא.

כשודע הדבר לבן-גוריון האב הוא הפעיל על בנו לחתן, והלה קם ונפרד מסילביה, אך לא לזמן רב. למרות שבתקופת הפרידה יצא עם בחורות אחרות, חזר ארון כעבור תקופה קצרה אל סילביה שלו. אך הסתבר כי הלחץ המישפחתי המרוכז חזק ממנו. לפני למעלה מחודש נפרד ארון מסילביה שוב והפעם, ככל הנראה, הפרידה היא סופית. האחות הצעירה עדיין עובדת בבית לוינסטיין אך בקרוב תארוז את מיוזר דותיה. היא נוסעת לחו"ל להירגע מסיפורי האהבה העצוב, ומאכזבתה מבן-הטיפוחים המיוחסים.

מה אגיד לכם, ממש ילד טוב בן-גוריון.

מעיל-הפרווה של ברכה'לה

באמת, ברכה שוורץ, שתהיי לי בריאה! מה הייתי עושה בלעדיו, אני לא יודעת. אחרי שפנינה רזונבלום ג'ולן נסעה, לא נותרו בארץ הזאת נערות-זוהר אמיתיות. הרפתקניות-מלידה מהרי ססייל שלך, אני מתכוונת. והנה, איך שפנינה נסעה ללונדון, את הגעת משם בחזרה. איזה מזל!

רק לפני שבועות אחדים סיפרתי לקוראי את עלילותיו. סיפרתי להם שאה נוסעת לאמסטרדם על חשבון מעריץ אלמוני, וכולם נדו בראשם ואמרו: נו, באמת, חסר באמסטרדם חתיכות, שהבנאדם צריך לקחת דווקא חתיכה מישראל? אבל עובדה, את נסעת. כל הכבוד, בחיי, ולא רק נסעת, אלא הרשית לעצמך, בימים אלה של הידוקי-גורוה וחנק כלכלי, לנסוע לימים ספורים בלבד, ובימים הספורים האלה הספקת להפוך את אמסטרדם על פיה.

אמנם, אני לא יודעת מה קרה למממן המסחורי של הנסיעה שלך, אבל לעומת זאת יש לי דרישת-שלוש בשבילך מה-גרפיקאי הישראלי-לשעבר, קרול, המתגורר באמסטרדם. הוא שיפרת לו שקר לך נורא ושהדרך האפשרית היחידה לחם אותך היא לתת לך את מעיל-הפרווה שלו, ששווה, בינינו, כסף רב. אז מרוב התרגשות את שכחת להתזכר לו את המעיל. וזה לא יפה, כי את הרי חזרת אל השמש והוא נשאר בשלג שתקף בימים אלה את העיר הקרה. אני בטוחה שלא

תתקשי כלל למצוא חבר שיעזור לך להגיע שוב לאמסטרדם, ושתצליחי איכשהו להתייזר את המעיל. אחרי הכל, מי צריך מעיל-פרווה בארץ כמה כמו שלנו? ובינינו, את בטח מכירה כל מיני כאלה שיתנו לך מעיל כזה אפילו במתנה, לא בהשאלה.

ברכה שוורץ שכחנית גדולה

ד"ש קרה מאמסטרדם

כבר הרבה זמן שלא שמענו מהם, מה שחקנית יעל אביב ובעלה, עורך-הדין צחי שני. ונא לא לשכוח לשים מאחורי המיקצעות שלהם את המילה "לשעבר". מאז שהם יצאו את הארץ, לפני כר שנתיים, הם עברו די הרבה, ולא זה הרי מקום לפרט. הם גם נהיו לנו סתאים הרי פים עוד יותר היפיים מג'רי רובין. מילא, שיהיה להם לבריאות. חוץ מזה הם מציי פים, במזל טוב ובשעה טובה, להולדת הצאצא הראשון שלהם.

יעל גילתה לפני מיספר שבועות כי היא שרויה בחודש הראשון להריונה, ומי שמכיר את יעל, שגמרה כבר מומן להיות ילדה, יודע שילד זה מה שהיא רצתה בחיים יותר מכל דבר אחר.

ובכן, יעל וצחי מתגוררים כעת באמיסטרדם, ומתפרנסים מכל הבא ליד. יחד איתם נמצאת גם אחותה של יעל, הצעירה אריאלה וידור. מספרים לי שהנ"ל, מרוב שטוב לה, העלתה על גופה כמה קילוגרמים מיותרים. והיא נראית עכשיו כמו הולנדית אמיתית — מבחינת המישיקל, אני מתכוונת.

גם מיודענו, השחקן לעת-מצוא אבי אביב, נמצא כעת באמסטרדם, והשמור עות אומרות שמצבו הכלכלי של הנ"ל, ושמתגוררים בעיר-התעלות, מוצק עד-

בניגוד לישראלים אחרים שאני מכירה כדריכך שהוא הירשה לעצמו לשלוח ל-אן טוכמאיייר ולבעלה ז'יאק קתמור, ולירידת-שלו דולי סיסו, הנמצאים ב-ניו-יורק, כרטיסיטיסה. הם עומדים להציטרף אליו בקרוב באמסטרדם. שלא יהיה לו משעמם.

ויש גם ישראלים נוספים באמסטרדם. לאלה אין ממש מה לאכול, והם מתלבשים על כל ישראל שבה מן הארץ, ומבקשים ממנו הלוואה. הם סובלים מהקור, כי הם רגילים לשמש של תל-אביב, אינם דוברים

יעל וצחי שני זוג עם עתיד

את השפה כי הולנדית היא שפה קשה, והם לא עובדים, כי אין להם רישיון-עבודה.

אבל הם נשארים שם, כי בארץ רע, כידוע, ובכלל זו די בושה לנסוע לכבוש את העולם, להיתקע באמסטרדם ולחזור אחרי כמה חודשים הביתה. צריך להיות בחוץ איזה שנה-שנתיים, ולחזור עם קרדיט של איש העולם הגדול כדי לעשות קאריירה, כך, לפחות, נדמה להם.

השיטה החדשה

יקיר גרשון הוא צלם-אמן. הוא גם מארגן-מסיבות אמן. וכשאדם הוא כליכך אמן, הוא לא יכול לגור אלא בכפר-האמנים עין-הוד.

ואם עוברים לגור בעין-הוד, צריך לחגוג זאת בצילום הגון ובמסיבה הגונה עוד יותר. לגבי הצילום לא היו לגרשון, ולי אשתו ערית, שום בעיות. הוא פשוט לקח

יקיר וערית גרשון מישפחה מעשית

אותה ואת שתי בנותיהם, הציב מולן מצלמה על כניצילום. רץ מהר להצטרף אל מישפחתו והוציא תמונה אמנותית נהדרת של ארבעתם ביחד.

לגבי המסיבה, היתה בעייה קצת יותר מסובכת. הם ידעו שצריך להזמין את ידידיהם מחיפה ומכל רחבי הארץ. הם ידעו גם כי להשקות ולהאכיל ידידים אלה, ובעיי קר להשקות אותם, זה עניין של אלפים רבים של לירות, שבהן אפשר היה להוסיף לפחות עוד חדר אחד לבית החדש בעין-הוד.

אז בא הצילום והציל את המסיבה. על גלוייה שבה הופיעה התמונה של המישפחה, הוא שלח הזמנות לכל הידידים, ובהן היה כתוב: "ביה הזמנה חשובה. אנו שמחים להזמין את אדוני וזוגתו הכבודה לחוג עמנו במחולות וברוב-עם, את הנחת אבן-הפינה לביתנו החדש בק"ס עין-הוד.

מפאת צוקי-העיתים, אנו מבקשים ש-תסייעו עמנו בתיקרובת ותביאו איתכם מאכלות, משקים ומיני-תרגימה, איש כמי דת כיסו ורוחב-ליבו, למען תרבה השימחה במאד-מאד ויישפך היין כמים. עדיית ויקיר גרשון."

בליל-המסיבה הסתבר כי בניישראל, ובעיקר אלה שמקרב חבריהם של עדיית ויקיר, רחמנים בני-רחמנים מהם. למעלה מ-500 אורחים וזתרים ונוצצים הביאו איתם משקאות ומאכלים שיספיקו לכל עין-הוד לשנה שלמה. עשרות בקבוקי ויסקי, מאות בקבוקי בירה ויין, מאפים, עור גות, בורקאס, סטייקים וסלטים, מילאו את הרחבה הגדולה של עין-הוד, ממש כמו בימים הטובים כששמוליק היה מנהל המיטעדה שם.

בשעה שמונה בבוקר, כשהבטן היתה תפוחה כבר מרוב אוכל ושתייה, וכאשר הרגליים כאבו מרוב טיפוף החלו קאור-חיים להתפורר, לא לפני שחטפו מהו בתור ארוחת-בוקר. לא נורא, נשאר עוד מספיק,